

In alles eenzaam

Patricia Vlasman

In alles eenzaam

Artemis & co

ISBN 978 90 472 0157 1

© 2010 Patricia Vlasman

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Sebes & Van Gelderen
literair Agentschap te Amsterdam. Zie ook www.BoekEenSchrijver.nl

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Istvan Kadar Photography/Flickr/Getty Images

Foto auteur © Annemarieke van den Broek

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers n.v., Antwerpen

Ter nagedachtenis aan Kirsten Leander

*Voor Virgill, Saïd en alle anderen die mij de kwetsbaarheid
van de jeugd toonden, en leerden dat de essentie van Jeugdzorg
verloren is gegaan in politiek gewin.*

If you twist and turn away
If you tear yourself in two again
If I could, yes I would
If I could, I would
Let it go
Surrender
Dislocate

'Bad', U2

1

Wat een onverwacht genoeg. De pot in het politiebureau waar ik boven hang ademt eucalyptus uit. De bril lijkt vochtig van een Glorix-doekje. Het liefst braak ik in een schone wc, maar dat zie je niet vaak. Al helemaal niet op plekken waar je dat wel zou verwachten. Geroutineerd druk ik met het kootje van mijn middelvinger op de door mij bedachte k-spot, het terre stukje huid waarmee ik met een subtiele beweging een gelukzalig kokhalzen op gang breng. Graag had ik de g-spot ontdekt, maar als hardcore boulimiabitch roer ik het liefst in m'n keel en niet in m'n schoot. Half hurkend op een slapend been voel ik de eerste warme golf opkomen. Met een beetje druk vanuit mijn middenrif komt de gele massa met kracht neer in de wc. Wederom blijkt mijn vermogen om nét niet in de roos te mikken groot. Na zesentwintig jaar op deze aardkloot ben ik erachter gekomen dat het mijn bezegelde lot is om te falen.

Ik rol de mouwen van mijn blouse op, en begin met mijn nagels de spatten van de randen weg te krabben. Met recht een strontklus. Ik trek door en zeg de uitgekauwde roti bami vaarwel. De kraan pist een miezerig straaltje maar wist de zonden van mijn wijsvinger uit.

In de vergaderruimte van het politiebureau walmt de lucht na van Broodje Tjin Express. Collega A, een gezette wijkagent, propt een kleffe gebakken banaan naar binnen en gebaart me naar hem toe te komen. Hij buigt voorover en een zware aftershavelucht drijft mijn neusgaten binnen. Een Marokkaan met ringbaard draagt 'Joop' en dan durft Geert Wilders nog te beweren dat de integratie mislukt is.

'Heb ik al gezegd dat je er lekker uitziet vandaag?' Zijn flirtende toon mist doel door het restant satésaus dat zichtbaar aan zijn tanden kleeft. Daarnaast ben ik niet zo gecharmeerd van mannen die na duizend keer 'nee, je bent mijn type niet', met hun pik blijven hangen in de ontkenningfase. Ondanks mijn walging beantwoord ik hem met een schalkse glimlach.

Ik heb een hekel aan dikke mensen. Tegenwoordig propt iedereen zich maar ongegeneerd in een heupbroek. Uitpuilende lovehandles, sorry ik word er misselijk van. Ik heb hoogstwaarschijnlijk een ingebouwd antennetje dat de BMI-massa om me heen afspeurt, en wanneer er maar enigszins sprake is van een spatje obesitas gaan de alarmbellen af en schakel ik ongenadig over op fase rood. Dat betekent wegwezen voordat het gal zich als een ontwakende Vesuvius in mijn keel opborrelt.

Collega A geeft me een map met de identiteitsgegevens van minderjarige verdachten die de afgelopen week door hem zijn aangehouden. Collega B, een muffige vrouw van middelbare leeftijd die bij de reclassering werkt, ziet dat ik op punt van

vertrekken sta. Ze trekt het nauwe gat van haar wollen poncho over haar hoofd waardoor haar gebleekte krullen statisch alle kanten op springen.

‘Tessa, wacht op mij. Jij gaat toch naar centraal?’

Ik knik en blijf staan om op haar te wachten. Normaal gesproken blijf ik nooit lunchen bij de ketenunit, maar vandaag kwam ik er niet onderuit. Binnen de ketenunit zijn alle organisaties vertegenwoordigd die zich bezighouden met de aanpak van jeugdcriminaliteit. Zo zit collega A er namens de politie, collega B namens de reclassering en ik als vertegenwoordiger van de jeugdreclassering. De teamleider van de ketenunit trakteerde vandaag wegens zijn veertigste verjaardag. Hij ziet er eigenlijk best oké uit, bedenk ik me. Veertig staat in mijn beleving gelijk aan een stuk belegerd Maaslander, maar hij is met z’n zwartgrijze coup kortgeknipte haren een George Clooney-lookalike. Over en weer regent het ‘doei’s’, en collega B en ik verlaten het pand.

De verkoelende novemberlucht die me in het gezicht slaat verfrist, maar maakt het opsteken van een sigaret bijzonder lastig. Met opgetrokken schouders en gebogen hoofd draai ik me om, en ga ik tegen de wind in staan. De aansteker met inscriptie ‘tevreden stookster’ was een grap van mijn tweelingbroer geweest. Nu ben ik allesbehalve een moraalridder maar het vreemdgaan van hem takelde zijn vriendinnetje, tevens mijn kamergenootje, zodanig af dat ze er als een labiele zombie bij liep. Bewijs van een rectale bevrediging van broerlief door een ander heerschap heb ik stiekem op mijn Samsung D600 met 2 megapixel-camera vastgelegd, en diezelfde avond aan mijn *roommate* laten zien. Ze was er stuk van. Eerst trilden haar lippen, toen kwam er een zacht dierlijk gejuik opzetten wat langzaam overging in een hysterisch geroez. Ik kan niet te-

gen emotionele snotterbakken, omdat ik allergisch ben voor troosten of getroost worden. Opeens dat fysieke contact van mensen wanneer er tranen vloeien. Zij hunkerde op dat moment naar een meelevende arm om haar schouder. Spijtig, want naast mij was er niemand anders in de flat aanwezig. Ik liet haar alleen achter in de huiskamer en haastte me naar de gemeenschappelijke keuken van onze studentenflat. Daar wist ik een kopje-thee-zetten te verheffen tot een serieuze en langdurige handeling. Voor de grap liet ik mijn wijsvinger door mijn mond rollen maar helaas, ik stond droog. Toen na een minuut of vijftien het snikken was afgelopen, ben ik met een lauwe mok rooibos de woonkamer in gelopen. Daar stond de balkondeur open. O kut, ze is gesprongen, dacht ik, maar op datzelfde moment hoorde ik de wc in de gang doortrekken. Mijn kamergenoot had haar gezicht gewassen maar niet afgedroogd. Met haar doorzichtige huid en blauwe aderen had ze iets weg van een weekdier. De druppels water schitterden als kleine Swarovski-kristallen en gaven haar een mythische aanblik. Zo iets als prinses Arwen uit de *Lord of the Rings*, maar dan een elf met een *bad hair day*.

Zij: 'Weet jij hoe lang dit al speelt?'

Ik, schouderophalend en gokkend: 'Lang.'

Dezelfde avond pakte ze haar geruite weekendtas in. Ze had besloten tijdelijk naar haar ouders in Weert te gaan. Ik heb haar nooit meer gezien. Die kerst kreeg ik van broerlief de aansteker. Hij vond mijn bemoeienis achteraf 'geestig', en lag er geen moment wakker van dat z'n vrouwelijke neukertje van de aardbodem was verdwenen. Ik trouwens ook niet, sinds die dag heb ik het rijk alleen in flat Uilenstede.

‘Zeg Tessa, wie is er op die terreurzaak gezet van vorige week woensdag?’

Collega B gaat behulpzaam voor me staan, zodat mijn peuk eindelijk vlam vat.

Ik weet het niet. De zaken bij de jeugdreclassering worden zo snel mogelijk onder de hulpverleners verdeeld, maar ik kende het verhaal alleen vanuit de kranten en van AT5. Na een jaar stage als jeugdhulpverlener bij Bureau Jeugdzorg, ben ik daar blijven hangen en mag ik als jeugdreclasserder ontspoorde pubers op het rechte pad brengen. Dat is een aardig idee, in theorie. In de praktijk is het de meest vet betaalde baan die je kunt hebben met een minimum aan inspanning. In het begin ren je als een jonge hond overal achteraan, met het idee om hét verschil te maken in het leven van een getraumatiseerd kind. Maar nadat ik voor een dertienjarige bont en blauw geslagen jongen een crisisopvangplek moest regelen omdat pa en ma zichzelf letterlijk en figuurlijk hadden platgespoten en me door de minimale wachttijd voor een opvangplek van twee weken genoodzaakt zag om het mannetje bij een groezelig stapelbed van de dak- en thuislozenopvang te droppen, kreeg mijn vertrouwen in het systeem een knauw. Na meerdere keren tegen de bureaucratische muur te zijn aangelopen leerde ik hoe het stelsel van de jeugdzorg in elkaar steekt. Uit zelfbehoud doe ik nu wat er van me verwacht wordt, en dat is in veel zorgcoördinatieoverleggen met duurbetaalde professionals keer op keer herhalen dat er ‘zorgen’ zijn omtrent een kind en dat er toch zeker ‘snel iets moet gebeuren’ om vervolgens luxe broodjes met brie weg te happen en koffie te drinken. Veel koffie. Tijd om echt hulp te verlenen is er niet want er moet gerapporteerd worden. Ook daarin leerde ik dat je met één goed geschreven verslag je verdere carrière uit de voeten kunt.